

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

10. Dies Septembris. Inchoantibus, præmium promittitur; sed
perseverantibus datur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

Septem
b
orant
stantes
e fugaci
ria tam
nunquam
nt mali;
quana
sciscanis
um torto
o Anim
ate, n
per fruct
t bonus,
am sibi d
opere, Gr
n conferto
ore. Dini
bet finem;
instanti
s, sed ipin
abit acce
mea, ann
diu? Qu
nidabilit
sine causa
mē vide
ropham
riz; qu
Pinguit
eniu,

Tesseræ.

715

enim, ad victoris pedes, colligatos vinculis hostes, fracta, & dissecta barbarorum tela; inanes galeas, clypeos mille in locis perfores, hostilemque vim omnem superatam. Ita ille jam superior, triumphans, infra se habuit, & gentium contumelias, & dolores corporis, & Tyrannorum supplicia, & famem, & venus, ac mortem ipsam; totumque, qui mortem procedere solet, crudelitatis apparatus, ac immanitas pompam: quibus stratis, domitisque, gaudio cultans; quia de omnibus triumphans, canit illud triumphale epos: (a) *In his omnibus superamus.* Itaque, hujus exemplo, instanter operare; erit postea opera suum & pretium & præmium:

Insta, ne cesses; aderunt post semina messes.

10. DIES SEPTEMBRIS.

lichoantibus, præmium promittitur; sed perseverantibus datur: S. Aug: l. de modo bene. viven. serm. 6.

Iseve- I. **D**um virtutes, quasi militares copias, quæ sub signis merent fortitudinis, recensere persevero, prolapsus sum ad Perseverantiam; quæ sola, ut operum coronis, operibus imponit coronam. Aliud est, coronam imponendam promittere: aliud promissam imponere. Præmium, quod inchoanti, Dei Liberalitas promittit; perseveranti Justitia imponit. Ut obtineas Regnum, cuius nullus est finis; necesse est, perseveres usque ad finem: nam nihil est factum, si restet aliquid faciendum. Admodum nihil tibi conduceat per omnem vitam labo-
rasse,

[a] *Supra v. 37.*

rasse, si desinas in fine vitæ laborare : plus præ
unum momentum ultimum perseverantia , q
omnes anni præcedentes ; nam cunctos quis pe
disset, si in illo instanti defecisset. Fors molestum
videtur in aliquo opere contumaciter perseverare
molestius est , iterum incipere ; & multò mole
sum incepere sæpè. Quantum est solatium, aut
illud Incarnati Verbi: (a) *Consummatum est*, tan
erit ludibriū, audire exprobrantes : (b) *Hic lo
cabit adificare, & non potuit consummare.* Ne de
ab inchoato opere; ut in eo persistas, adhibe o
operam: expeditius est, semel perseverare ; quam
bro inchoare.

II. Idcirco desinunt plures perseverare; qui op
bonum, quod inchoarunt, judicant multis difficil
tibus obseptum : sed non fugiunt difficultatem, ut
perseverando facilius sit ; si potuisti incipere, quod
difficilius ; poteris continuare, quod est facilis. Ex
pertus es illud, quo incepisti, opus non esse impa
viribus, par esse tuæ gratiæ; cur contra tam diuturnam
experientiam modò diffidis, & putas te non posse
stine ? quod est præteritum , & quod futurum ei
non creat tibi molestiam in præsentiam : itaque,
minuas onus, ne simul, & semel tibi proponas totam
difficultatem ; quia non venit simul tota, sed par
parti temporis respondet. Ut potuisti antea sustiner
potes modò, poteris & olim deinceps. Qui bene ag
re consuescit, malè agere dediscit : sic erit tibi ad sol
litionem, quod fuerat ad terrorē, Consuetudo vacat
difficultatem , quia vincit naturam ; quid facies, que
superior est natura, Dei Gratia? Bonitas æternæ requie
cet, ut æ
amoris ab
illos : qu
abeā deli
turos, illu
debes op
pro te per
faceret
III. C
atatem ob
nislabor
paimalit
unguntu
rebonuti
non persi
optare pa
urgeat
crum tui
luis, &
& sic serv
quām de
redder, &
vera. Ita
fortiter c
tans ema
gloriosè
consecu
fluxuræ
rà, singu
novo in
corpori
Parenet

(a) *Ioan. 19. 30.* (b) *Luc. 14. 30.*

Septem
plus pr
titæ ,
os quis pa
molestum
erseveran
tò mole
tium, aut
est; tanta
b) Hic
. Ne deli
hibe omes
; quam ce
e; qui co
is difficul
tatem, ha
ere, quod
facilius, b
e impart
o diuturna
on posse
uturum, e
itaque, p
onastotu
a, sed pan
ea sustine
ui bene ag
cibi ad solu
tudo vici
facier, que
ernare requi

Tessera.

717

rit, ut æternum illi servias. Disce perseverantiam amoris ab eo; qui, cùm dixisset suos, in finem dilexit illos: qui perseveravit pendere in Cruce, nec voluit ab eâ descendere. Licet Judæi promitterent se crediduros, illum esse Filium Dei. Age homo remisse; quid debes optare, & facere pro Christo, qui in Cruce pro te perseveravit? qui dilexit te usque ad mortem; nūi facere bona, & perpeti mala?

III. Opus bonum semper est in promptu; quid autem obest, quo minus facias, & faciendo perficias; nūi laboris molestia? Attende, aliud bonum hoc esse, pati malum; attende jam geminatum bonum, coniunguntur in hoc opere perseverantiæ, illa duo; face bonum, & pati malum. Non poteris excusari, si non perseveres; quia solum te impedit, quod deberet optare pati pro Christo? At si tam infirmus es, ut non surgeat Amor Dei, inviter te Amor tui, stimulet lumen tuum, acuat spes gaudii futuri? Desperatio saluis, & vitæ pereuntis, fortiores solet facere milites, & sic servare: spes Divina æternæ vitæ est fortior, quam desperatio vitæ temporalis, igitur, & te fortem reddet, & beatum: cum hâc spe aggredere, & persevera. Itaque subsidium perseverantiæ, ne voluntas fortiter concepta, ad primam veluti pruinam difficultatis emarcelcat, & tam fædè à cæptis resiliat, quam gloriose ad ea accesserat, sit prægustatio attenta mox consecuturi boni: è contra verò asperitatis brevia effluxuræ grata præsensio. Si vis bene finire ultimâ horâ, singulis horis incipe, si vis perseverare, semper de novo incipe; ne purges socordiam tuam infirmitate corporis, nihil non potest corpus, si ferveat spiritus, Phreneticus, cùm infirmus sit, & debilis morbo, plus potest,

potest, quam, quatuor bene sani; vis animi aliquam se communicat corpori. Si infirmitas morbo facit: quanto magis robur Gratiae, & sanitas ait cùm diligit Deum, & sperat in eo. Hoc, ut per res, insculpe animo poëticum pronuntiatum:

Premia victorum pendent à fine laborum:

Hoc, Scriptura sonat; finis, non pugna coronat.

II. DIES SEPTEMBERIS.

Non est Temperantia in solis resecandis superficiis & in admittendis necessariis? S. Bernardus confid. l. I.

Tempe- I. rantia.

PRUDENS Rodit, ex umbra in solem, elatbris in conspectum, virtutis Cardinalium, ultima quidem dignitate, non tamen dignitate, Temperantia, quae secum virtutum, veluti prætoriam hortem, in aciem producit, quibus contra obliqua vita, prælia Domini, pro Rationis dominatio in titer prælieatur. Ut autem, non tantum quae sit, intellegas, sed quanta sit, penitus percipias: Propono imaginem à variis expressam: (a) Temperantia, moderatio cupiditatū, Rationi obediens. Proprium est, corporis voluptates non suscipere, turpisque voluptatis usus nequaquam cupidam esse, ac justam, iam vereri licentiam, componique animo in parvissim magnis, quae ad vitam humanam pertinent, ceteros unumque observare; Ne quid nimis: sic, ut necessitatem nec præcedat, nec excedat; adeoque rejiciat quidem superflua, sic tamen, ut & admittat necessaria. Illius indolem illustrat Seneca his verbis: (b) Temperantia, voluptatibus imperat; alias odit, atque abigit, alia

[a] Cicero. l. 2. de finib. [b] Seneca epist.